

Prædiken til 6. søndag efter trinitatis

Matt. 19, 16-26

”Det er sommer, det er sol og det er søndag”. Sådan sang de i den første Far-til-fire-film. ”Det er sommer, det er sol og det er søndag” – ligesom i dag.

Far til fire-filmene har fået en vældig renæssance. Og der bliver indspillet nye. Filmene er populære som aldrig før, og jeg kan godt forstå det. For der er noget uskyldsrent over dem, som vi vel kan savne i dag. Der er næsten altid idyl i familielivet hos far og hans børn, skønt mor mangler, men så er der til gengæld Søs og onkel Anders. Og selv om der er tyve på spil eller fodboldkamp mod svenskerne, så behøver vi ikke at være bange for udfaldet. Lille Per klarer det hele til sidst.

Jeg elsker at se Far til fire. Der er noget uskyldsrent over Far til fire – det er, som om det altid er sommer, sol og søndag hos far og hans fire børn.

Ligesom der var i Paradisets have hos Adam og Eva. (Uden sammenligning i øvrigt). For i begyndelsen var alt godt og smukt og solrigt. Der var der kun ét bud, som Adam og Eva skulle overholde: ”I må ikke spise af Kundskabens træ”. Det var ikke nødvendigt med flere regler og love og påbud. ”I må spise af alle træer i haven, blot ikke træet til kund-

skab om godt og ondt”, havde Gud sagt til dem. ”For I skal huske på, at jeg er Gud. Jeg er jeres skaber. I skal modtage livet som en gave fra mig. Og så skal I passe på alt det andet, jeg har skabt. I skal være mine forvaltere”. Det var alt, hvad der blev forlangt af Adam og Eva. Og alligevel var det for meget forlangt. De lod sig friste. De ville ikke nøjes med at være skabninger, at være mennesker. De ville selv bestemme. De ville ikke lade sig noget sige. De ville være guder i deres eget liv.

Vi vil heller ikke nøjes med Far til fire-idyllen og ferie på Bornholm eller ved Vesterhavet. Næ, vi vil til Italien eller Spanien eller Tyrkiet. Der er så meget mere, vi vil og kan end dengang i halvtredserne. Men gad vide, om vi er blevet lykkeligere af det? Og gad vide, om det er derfor, vi elsker Far til fire-filmene?

Efter syndefaldet, efter at Adam og Eva havde spist af frugten, blev det nødvendigt for Gud at opstille de mest fundamentale bud, for at vi mennesker kan vide, hvordan vi skal leve.

Gud gav Moses De 10 bud på Sinais bjerg. Men først havde han ført Moses og folket ud i friheden. Han havde løst dem fra slavetil-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 223. 115. årgang
Juli 2014
ISSN 0901-2214

værelsen i Ægypten. Nu anviste han dem så, hvordan de skulle leve for at holde deres del af pagten.

Du må ikke have andre guder end mig.
Du må ikke misbruge Herren din Guds navn.
Kom hviledagen i hu, at du holder den hellig.
Ær din far og mor.
Du må ikke slå ihjel.
Du må ikke bryde ægteskabet.
Du må ikke stjæle.
Du må ikke sige falsk vidnesbyrd mod din næste.
Du må ikke begære din næstes hus.
Du må ikke begære din næstes hustru, folk eller fæ eller noget, der hører din næste til.

Det er Guds krav og Guds gave til Israels folk. Gud har selv talt til dem. Det er et udtryk for, hvor betydningsfulde budene er. De er så betydningsfulde, at de gælder til alle tider. De har ikke kun betydning for et bestemt folk. De er almindelige. De er udtryk for, hvordan alle mennesker til alle tider og på alle steder skal leve i forhold til Gud og i forhold til deres medmennesker. Ganske vist er der noget i budene, som afspejler en bestemt tid og et bestemt samfundsmønster. Men budene selv er enkle og lette at forstå og gode at efterleve. Med dem er retningen for vores liv givet. Og sammenfatter vi budene, prøver vi på at finde ind til det centrale i dem, ja så står vi tilbage med det dobbelte kærlighedsbud: ”Du skal elske Gud og din næste som dig selv”. I det ene bud er hele loven og alle profeterne sammenfattet. Så vi behøver ikke at huske på 10 bud, blot vi hu-

sker det ene, for her i ligger alle de andre bud gemt.

Vi møder en rig ung mand i evangeliet i dag. Han har fået meget givet. Han har mange muligheder i tilværelsen og lever et behageligt liv. Alligevel mangler der noget, han søger mening og sammenhæng, han er ude efter det evige liv.

”Hvad skal jeg gøre, Jesus, for at arve evigt liv?” spørger den unge mand. ”Hvordan vinder jeg livet i al dets fylde? Hvad skal jeg gøre?” ”Hold budene” lyder det kontante svar. ”Lev ordentligt”. ”Hvilke bud?” ”Dem, du kender så godt fra vores lov: fra de 10 bud,” svarer Jesus. Hold de bud, hvori alle andre love og regler dybest set er indeholdt. For det, alle lovgivere har gjort, lige siden de 10 bud blev skrevet, er jo at udbygge og udfolde og forklare dem. De er kernen i al lovgivning. De er grundsubstansen.

”Hold budene!” ”Det er nemt nok, Jesus. Det har jeg altid gjort”. For den rige unge mand har jo aldrig stjålet; han har altid haft penge nok. Han har aldrig haft andre damer, for han elsker sin dejlige kone derhjemme. Han har aldrig haft bøvl med at ære sine forældre, for de er stadig så unge og friske, at de kan klare sig selv. Og han har altid haft det godt med dem, han bor og lever i blandt, de har aldrig krævet ret meget hjælp af ham. ”Jeg har overholdt budene, Jesus, lige så længe jeg kan huske”. ”Vil du være fuldkommen, så sælg alt, hvad du ejer, giv det til de fattige og kom så og følg mig”. Da brast snoren. Det magter den unge mand ikke. Jeg tror såmænd hans spørgsmål var ærlig nok ment. Han spurgte ud af et ærligt hjerte. Men han havde ikke regnet med et

sådant svar. Det var ikke meningen med spørgsmålet. Svaret skulle helst have været overkommeligt, måske et svar han kunne betale sig fra.

Akkurat lige som vi i dag prøver at betale os fra tomheden i vores liv. Vi gør meget for at leve rigtigt. Og vi får mange gode råd. Vi kan læse mange opskrifter på det gode liv i ugeblade og bøger og på internettet: Spis dig sund. Løb dig i form. Elsk dig glad. Vi vil også gerne yde noget for at få det gode liv. Det må godt gøre lidt ondt, for så føler vi da, at vi gør noget, så kan vi mærke, at vi selv yder lidt. Men det må ikke kræve for meget! Er det ikke sådan, vi har det? Vi vil – som Adam og Eva – selv bestemme.

Den unge mand magtede ikke at give afkald. Han magtede ikke at opgive sit behagelige liv for at ofre sig for andre. Han var nødt til at gå bort – gå bort fra Jesus og hans krav.

Jesus så på ham, da han gik bort – så på ham med sine kærlige, tilgivende øjne, som så godt forstod, hvad det her handler om. For det handler om, at vi mennesker er fanget ind; fanget ind af dansen om guldkalven, og det har vi været siden tidernes morgen, siden syndefaldet. Og når vi er det, så kræver det alle vore kræfter og al vor energi. Så bruger vi al vor fantasi til det. Så er det, vi tror, vi kan spise os sunde og løbe os i form og elske os glade. Og hvis vi så alligevel bliver syge, bliver vi fornærmede og vrede på Gud. For det er jo ikke rimeligt. Her har jeg holdt min del af aftalen, og så bliver jeg alligevel ramt af sygdom. Det er ikke rimeligt og retfærdigt, mener vi.

Men sådan kan man jo ikke handle med Gud. Hvis jeg nu opfører mig rimeligt or-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

dentligt, Gud, så sørger du for, at jeg ikke bliver syg. Sådan fungerer det jo ikke. Det ved vi også godt. Vi kan ikke præstere os til livets fylde og mening og sammenhæng. Den kan vi ikke skabe selv. Den må gives os – udefra – af Gud.

Og tilbage står, at selv om vi ikke kan præstere os til livets fylde, så siger Jesus alligevel til den unge mand: ”Hold budene. Lev ansvarligt og ordentligt og tag dig af dine medmennesker. Lad mig være dit forbillede”.

Der er forskel på at have et idol og have et forbillede. Et idol dyrker du. Idolet kræver alle dine kræfter og al din opmærksomhed. Du glemmer alt andet omkring dig. Et forbillede derimod kalder på efterfølgelse, ikke dyrkelse, det betyder, at du har dine øjne åbne for andet end forbilledet. Du kan se verden omkring dig. Du kan se dine medmennesker. Du kan se det, livet kræver af dig.

I Jesus samles det menneskeligt fuldkomne, som vi skal ligne og det guddommelige, som giver os nyt liv og kraft og styrke. Hold budene. Lad Jesus være dit forbillede, ikke dit idol. Glem dig selv. For når vi glemmer os selv og giver os hen for andre mennesker, så folder livet sig ud. Så lever vi livet i al dets fylde. Sådan tror vi bare ikke, det er, vi forventer og forkælede danskere. Eller vi vil helst ikke have, at det er sådan. Men sådan er det: den sande kærlighed begynder der, hvor der ikke ventes gengæld, der hvor vi ikke tænker på os selv og vores egen behagelighed, men tør give slip på vort eget. Så bliver det for alvor sommer, sol og søndag.

Amen

Anne Marie Vrang
Ørridslev-Vedslet

Salmer:
402, 392, 59, 14, 726